

πῆθικος αὐτὸς πατριωτισμὸς ξεχύνεται ἴσα ἴσα ἀπὸ τῆς ἴδιας τῆς φημερίδας καὶ γι' αὐτὸ καλὴ θὰ κάνανε οἱ Ἅγιοι Ἀντώνιοι τοῦ τύπου αὐτοῦ νὰ ζητῶν ἀνωτατομικὴ λογοκρισία γιὰ τὰνθίκα θεατρικὰ ἔργα, νὰ ζητῶν τὴ λογοκρισία γιὰ τὰνθίκα κα πατριωτικὰ καὶ πολιτικὰ ἔργα τους καὶ γιὰ τῆς φημερίδας ζωτέτες τοῦ δημοσιογραφικοῦ Κ ο κ κ ι ν ὀ μ υ λ ο υ.

ΚΑΛΗΘΣ Ἀθηναῖος λογιώτατος ποὺ στέλνει ταχτικὰ ἀνταπόκρισεις ἀπὸ δὴ στὴν «Πρωτὰ» τῆς Πόλης καὶ ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀστακός, στὴν τελευταία του ἀνταπόκριση ποὺ τυπώθηκε στὴν ἀριθμὸ 203 τῆς «Πρωτῆς» (16 τοῦ Μῆν) ρῆχεται λυσσασμένα τοῦ κ. Λάμπρου γιὰ τὸ πᾶν τὸ «Ἐφημερίδα» καὶ δὲ βράδεψε τῆς καθρευσσιάνικες δραματικὲς ἀναγούλες ποὺ εἴχανε σταλθεῖ στὴν Παντελλίδειο.

Καὶ ξέρετε γιὰ τὴ φέρθηκε ἔτσι ὁ κ. Λάμπρος; Γιὰ νὰ κολακίσει τοὺς δημοτικιστὰδες ποὺ εἶναι, λέει ὁ κ. Ἀστακός, χαμῆνοι σ' ἄλλες τῆς φημερίδας καὶ θὰν τὸν ἐλιθάνισον. Λογικὴ ἀστακοῦ αὐτὴ καὶ πᾶνε παρσο, ἂν καὶ μπορούσαμε, ἀπαντώντας στὰ τέτα ἀστακολογήματα, νὰ ποδοξίζουμε πὼς ἂν λαχτρύσσε λιθάνισμα καὶ ὁ κ. Λάμπρος θὰ βράθευε κανένα καθρευσσιάνικο ἀνοχτόδραμα, ἀφοῦ οἱ καθρευσσιάνοι δυστυχῶς σήμερὰ εἶναι περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὰδες καὶ ξεδιάζουν ἀλογόγιστα τὸ λιθάνι τοῦς τελλίηδες τῆς τελεκεδοσύνης τοῦς.

Ὁ κ. Ἀστακός ἀποκαλεῖ στὴν ἴδια ἀνταπόκρισή του τὸ «Νουμά» «ἐφημερίδα ἀπόζουτου πάσης μαλλιαιρικῆς βδελυρίας». Τὸν εὐχαιριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ χροιά του λόγια, γιὰ τὸν μπόρσσε ἀξίολογᾷ νὰ μᾶς βρῖσει καὶ νὰ μᾶς πει πὼς μωσκωβόλιμα σὴν τῆς μωρουδίτες τοῦ ἀνταπόκριτες.

Ὁ ΑΓΑΠΗΤΟΣ φίλος καὶ ἀκριβὲς συνεργάτης μας Νίκος Βέης μᾶς ἔστειλε τὸ ἐκλόουθ γράμμα, ἀπαντώντας μὲ περισσὴ χάρη στὴ γράμμα τῆς κ. Καλλιρρόης Ἀδαμιάδου ποὺ τυπώθηκε στὸ περσμένον φύλλο.

«Χαρὰ τρισάγια πλημμυρίζει τὴν καρδίᾳ μου μαχθίνοντας πὼς ἡ ἄξια καὶ καλὴ συναδέλφισσά μου δ. Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου ζῆ καὶ βασιλεύει στὰ Γιάννινα. Ἡ χαρὰ μου γιὰ τὸ τρισευχάριστο αὐτὸ μαντατό εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ σκεπάζει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴ λύπη ποὺ νοιώθω, βλέποντας πὼς ὅσα σημεῖα ζωῆς δείχνει στὸ τελευταῖο τῆς γράμμα δὲν εἶναι καθόλου ἀντάξια οὔτε τῆς παλιῆς μας φιλικίας—ποὺ ἐλωδιόλου τὴν ἀρνίεται—οὔτε—ἂν θέλετε—τῆς νεκρολογίας μου. Ὅσο γιὰ τῆς δικμαρτυρίες τῆς, πᾶν νὰ τῆς παραδεχθῶ καὶ ἐγώ. Γιὰ τὸν πολλὰ πράγματα, ὅσο ἀληθινὰ καὶ ὠρατὰ καὶ χαρτζηριστικὰ καὶ ἂν εἶναι, γράφονται μόνο γιὰ πεθαμένους, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ κόρες, ποὺ ζοῦν, ἄνοθον καὶ βασιλεύουν καθὼς ἡ δ. Καλλιρρόη.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Τὸ «Ἄστυ» ποὺ ξανατύπωσε ἀπὸ τὸ «Νουμά» στὸ φύλλο τοῦ περσμένου Σαββάτου τὸ γράμμα τῆς κ. Καλλιρρόης

σηκώνει πιά τῆς καὶ νὰ λείψουνε. Τρόμαξε ἴδιος ὁ κ. Ἀρτός. Ἄμα πᾶψουνε, λέει, τὴ θεραπεία, ποτᾶμὶ θὰ τρέξῃ τὸ ἔμπυο καὶ γλῆκαμε. Ὁ Ἀντρέας κατὶ στοχάστηκε ἀμέσως. Ὁφελήθηκε ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ γιαιτροῦ. Ἀπὸ καιρὸ τὸ παθοῦσε νὰ συμβουλευτῆ τὸν περίφημο τὸν Γκαρνιέρη, τὸ μαστορα τὸν ζακουστό, πρῶτο στὴν ἐπιστήμη του, φουσκογνώστη καὶ νεφροδίφη φουρμισμένο στὴν Ἑβρώπη. Ὁ Ἀντρέας εἶχε κάμποσες φορὲς παρακαλέσει τὸν Ἀρτό νὰ φέρῃ τὸν Γκαρνιέρη. Ὁ Ἀρτός σὰ νὰ μὴν εἶδεινε πολὺ πρόθυμος. Μὰ τώρα, ἔτσι, γιὰ μιάς, σὰ νὰ μὴν μπορούσε πιά νὰ τὰποσύγῃ, σὰ νᾶκανε ἀπόφαση καὶ κουράγιο, τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ τοῦ μνησῆ, καὶ τόντις πολὺ γλῆγορα τοῦ μνησε, ἀφοῦ παρουσιάστηκε ὁ Γκαρνιέρης τῆς εἰκοσιπέντε τοῦ Μῆν, πέμπτη πρωτῆ.

Ἀψηλὸ ἀψηλὸ τᾶνάστημά του. Ὁλόμαβρη χυμένη ἀπὸ πάνω ἴσα μὲ κάτω λιγνὴ φορεσιὰ. Στὴν κορφή, ἄσπρα μαλλιά. Νὰ ὁ Γκαρνιέρης. Τὰ μάθρα ἐβλεπε ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ σου, καὶ στὴν ἄκρη ἀπάνω, τᾶσπρο τὸ κεφαλί. Σοβαρός. Περνοῦσε γιὰ πολὺ ἔξυπνος, φίνος ἄνθρωπος. Μὰ ἐκεῖνη τὴ μέρξ ἐμοιαζε σὰ μπερδεμένος. Κᾶθησε. Τοῦ ξεδιάλισε ὁ Ἀντρέας τὰ ἱστορικὰ τῆς Κατινούλας. Τοῦ μίλησε

ρῆς Ἀδαμιάδου, πρέπει νὰ ξανατυπώσει τώρα καὶ τὸ χαριτωμένο γράμμα τοῦ ἀγοπητοῦ μας φίλου γιὰ νὰ δοῦν καὶ οἱ ἀναγνώστες τοῦ πᾶσο νόστιμα διαφεντεύει ὁ Βέης τὴ νεκρολογία του, ποὺ ἡ κ. Ἀδαμιάδου τόσο σκληρὰ τοῦ τὴν ἐπέκρινε μὲ τὸ γράμμα τῆς.

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ζήτημα κινεῖται σ' ὅλα τὰ κέντρα τῆς Ρωμισσύνης, στὴν Πόλη, στὴ Σμύρνη, στὴ Μυτιλήνη, τὸ Κᾶϊσο καὶ σ' ὅποιο ἄλλο μέρος τῆς γῆς βρῖσκονται Ρωμοὶ καὶ μάλιστα καὶ ποὺ βγαίνουνε ἰωμαλικὲς φημερίδες. Ἡ τέτα κίνηση τοῦ ζητημάτου εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ἄγωνα μας νὰ μνημονεύεται στῆς στήλες τοῦ «Νουμά» καὶ γι' αὐτὸ θὰ περκαλέσουμε τοὺς ἀναγνώστες μας, (ἀφοῦ εὐτυχῆσαμε νᾶχουμε ἀναγνώστες σ' ὅλα τὰ μαγῆλα καὶ μικρὰ κέντρα τῆς Ρωμισσύνης) νὰ μᾶς στέλνουνε σὲ σύντομες ἀνταποκρισοῦλες, ὅτι γίνεται καὶ ὅτι γράφεται στὸν τόπο τοῦς γιὰ τὸ ζήτημα.

Ἀπαραίτητο τὰ γράμματά τους νὰ συντεροφούνται καὶ μὲ τῆς φημερίδας ἢ μὲ τὰ βιβλία καὶ φυλλάδια ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτὰ. Ἐλπίζουμε πὼς τὰ λόγια μας θακουστοῦν καὶ οἱ φίλοι θὰ σκητουνε μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴ δουλιὰ ποὺ τοὺς προτεῖνομε.

ΣΤΗΝ Πολιτικὴ «Πρωτὰ» (10 τοῦ Μην) δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθη

«ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ»

Εἰς τὴν δῆλωσιν, εἰς ἣν λίαν ἀξιεπαίνως προέβη ὁ ἐκ τῶν καλῶν δημοδιδασκάλων τοῦ Ζωγραφείου κ. Γ. Καρατζᾶς καὶ ἐκαθάρισεν οὕτω τὴν θέσιν του, ὀφείλουσι νὰ προβῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν διδασκάλων, ὅσοι λέγεται δινοσοῦσι τὴν νόσον τοῦ μαλλιαιρισμοῦ καὶ ὧν τὰ δνόματα ἀποφεύγομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀναγράψωμεν.»

Δὲν ξέρομε ἂν ὁ Καρατζᾶς καθάρισε ἢ μωυτζούρωσε τὴ θέσιν του μὲ τὸ περίφημο γράμμα του ποὺ τὸ ξανατύπωσαμε καὶ μᾶς στὸ περσμένον φύλλο. Ἐξέρομε μοναχὰ πὼς ὅλοι οἱ δημοτικιστὰδες τῆς Πόλης δὲν τοῦ μοιάζουν καὶ ἔτσι τὸ Βουργαρικο σκέδιο τῆς «Πρωτῆς» δὲ θὰ φέρει κανένα ἀποτέλεσμα καὶ θὰ πάει στὰ ποῦφ!

ΣΤΟ ΜΟΤΣΑΡΤ

Ὁ κόσμος εἶχε, πρὶ φανῆς, θάματα ἐφτὰ γεννήσει, μὰ θάμα, ὦ Μότσαρτ, εἶτανε τῆς σύντομης ζωῆς σου κάθε στιγμή. Καὶ μπόρσσε ἐκεῖνα ν' ἀφανίσει ὁ χρόνος, μὰ ὅσο ἡ γῆς μας ζεῖ, θὰ ζεῖ καὶ ἡ μουσική σου.

ΔΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

γιὰ τὴ ἀκράτεια τῆς φοβερῆς. Τὰ μάθρα βούχα δὲ σαλέψανε. Κουνήθηκε μοναχὰ τᾶσπρο τὸ κεφαλί. Ἐσκυψε. Τὸ σκύψιμο εἶδος προσκύνημα στὴν εἰμαρμένη σου εἶδνε νὰ καταλάβῃς πὼς ἡ ἀκράτεια εἶτανε ἀχ! ἀπὸ τῆς ἀββώστεις ποὺ μήτε νὰ τὸ συλλογιστῆς νὰ τῆς γικτρέψῃς. Ὡστόσο ζύγωσε ἡ ὠρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ζετᾶση καὶ τὴν ἀββώστη. Λές καὶ δὲν ἔξερε τί νὰ ζετᾶση. Ἐτυχε ἴσικ ἴσια νὰ τοῦ πῆ ὁ Ἀντρέας πὼς τὸ ἔμπυο τὸ περισσότερο ἴσως νὰ ἐρχότανε ἀπὸ κάποιο ἀπομεινάρι τοῦ δεξιῦ τούρητήρα μέσα στὴ φούσκα. Τοῦ ἄρσσε ὁ λόγος. Λοιπὸν ἀφτὸ νὰ ζετᾶση. Πέρασε στὴν κάμαρα τὴν πλαγινή, ὅπου κοιτότανε ἡ Κατινούλα στὸ κρεββάτι ἀπάνω τῆς Ἄνας. Προτοῦ περάση, κοντὰ στὴν πόρτα, στάθηκε δὺ δεφτερόλεφτα μὲ τὸν Ἀρτό ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ὁ Ἀντρέας στὸ μεταξύ τοῦ εἶχε δείξει τὸ μπουκάλι τῆς πρῶνῆς, γεμάτο ἔμπυο πηχτὸ πηχτὸ. Νερὸ δὲν ξεδιάκρινε.

— Ἄ π' ὅσα μαθαίνω, τὸ νεφρὸ πιασμένο δὲ φαίνεται. Ἄν εἶτανε τὸ ἔμπυο νεφρῆσιο, δὲ θὰ ζοῦσε πιά σήμερὰ.

— Μὰ τὸ νεφρὸ τῆς εἶναι φουσκωμένο, πετιέται καὶ τοῦ ἀπαντᾷ κάπως ταραχμένος ὁ Ἀρτός ποὺ πρῶτα ἔλεγε τοῦ Ἀντρέα πὼς τὸ παραφούσκω-

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Γ'

Ὁ ἔρωτας ἔκαμε τὴν καταχτησὴ του καὶ σπῶν δυνῶν τῆς καρδίας, ἴσως χωρὶς καὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὸ ξέρομε. Ἡ νύχτα ὅλη τελειωμὸ δὲν εἶχε καὶ γιὰ τοὺς δὺ. ὅσο ποῦρθε ἡ αὐγὴ, καὶ τοὺς ἔδωσε ἐλπίδες πὼς θὰ ξαναἰδοθῶν. Ἡ Κατήγκω μὲ ματιὰ βουρκαμμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια βγήκε κατὰ τὸ συνήθειο περίπατο χωρὶς νὰ βάλῃ στὸ στόμα τῆς τίποτες γιὰ τὴ ὄρεξή τῆς κόπικε σὰ μὲ μαχαίρι. Σὲ μισὴ ὠρα νὰ καὶ τὸν βλέπει ἀπὸ μακριὰ. Τὸ τί αἰσθάνθηκε, εὐκολὰ τὸ καταλαβαίνει ὅποιος ἀγάπησε ποτὲ του. Χαιρετηθήκανε χωρὶς νᾶγγίξῃ ὁ ἕνας τὸ χέρι τᾶλλουνοῦ. Τὰ μάτια μοναχὰ μιλούσανε, καὶ ἔκουγε τὸ χτύπο τῆς καρδίας τοῦς. Ἐκκαμένα νιατα, τί γλῆγορα ποὺ φεύγετε, μὰ ὅσο καὶ ἂν φεύγετε, κανένας ποτὲ τοῦ δὲ σὰς ξεχνᾷ. Εἶστε ἢ πῶς εὐτυχημένη στιγμή τῆς ζωῆς τᾶνθρώπου, πᾶχει καρδιά μῆσα του, καρδιά γνήσια καὶ ἄδολη.

Πρῶτος ἐκεῖνος μίλησε γιὰ τὸ ὠραῖο πρωτῆ, γιὰ τὰ πουλιὰ ποὺ κελαδοῦσαν τριγύρω τοῦς καὶ ἔκουγε πὼς ἔκαναν τὴν ἔρωτα μεταξύ τοῦς. Περπατοῦσαν καὶ ἔβλεπαν τὴν ὠραῖα φύση μ' ἔλεε τῆς τῆς καλλινεῆς, ἔβλεπαν τῆς χωριατοπούλες μὲ τὰ ροδοκόκκινα μαγούλα τοῦς νὰ γυρίζουν ἀπ' τὴν ἐκκλησία. Φτακνε κοντὰ σὲ μιά βρύση καὶ καθῆσαν στὴν πέτρᾳ ἀπᾶνου γιὰ νὰ τὰ ποῦνε ἴσως. Ἐτρᾶχε τὸ νερὸ σιγανὰ σιγανὰ, καὶ ὁ βροσκὸς ἔβρασε παρακάτω τὰ νῆδια του, παίζοντας τὴ φλογέρα του καὶ τραγουδώντας ἕνα ἔρωτικό βουνησίο τραγοῦδι. Τότες ὁ Δημητρός γύρισε καὶ τῆς ἔδωσε μιά ματιὰ, καὶ ἐκεῖνης βουρκαωσαν τὰ μάτια. Εἶτανε σὴν ὄνειρο καὶ γιὰ τοὺς δὺ. Ἄχ, τῆς λέει, πόσο ζουλεύω τὸ βροσκὸ, ποὺ μὲ τὴ φλογέρα του σοῦ δίνει νὰ καταλάβῃς τί αἰσθάνετ' ἡ καρδιά του. Ἦθελα νᾶμαι στὴ θέση του, νὰ τραγουδοῦσα σὴν αὐτόν, καὶ τότες θὰ καταλαβαίνεσ καὶ σὺ τὸ τί ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται.

Εἶτανε ἡ πρώτη κεντιὰ ποὺ τὴν ἔδωσε πὼς τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ἡ Κατήγκω κατακοκκίνησε. Τότε τῆς λέει τὸν ἔρωτά του, τῆς λέει πὼς τὴν ἀγάπησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὴν εἶδε, καὶ ὁ νοῦς του καὶ ὁ λογισμὸς του δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἂν θὰ μωροῖση καὶ ἐκεῖνη νὰ τὸν ἀγαπήση. Δὲν εἶμαι πλούσιος, τῆς

*1 Κοίταξε φύλλα 247 καὶ 248.

μὰ φυσικὸ καὶ ἔπιανε τόπο δὺο νεφρῶνε.

— Τότες ἀλλάζει ἡ Σκύψανε παλε τᾶσπρα τὰ μαλλιά τῆς κορφῆς καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα ἢ μαβρη φορεσιὰ. Ὁ κ. Γκαρνιέρης, μ' ὅλη τὴν τέχνη, ψιλάφησε τὴν Κατινούλα. Τὴν ἀναπνοή τοῦς δὲν παίρνανε οὔτε ἡ Ἄνα οὔτε ὁ Ἀντρέας, μήπως καὶ ἐνοχληθῆ, ἐνῶ λειτουργοῦσε. Τὴ φούσκα ὅμως καὶ τὰ φουσκοτόπια δὲν τὰ κοιτάζε. Τελειώσε, γύρισε στοῦ Ἀντρέα. Προσμένανε τί θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς πκντᾷ σὴν κωμποδεμένος. Εἶπε πολλὰ καὶ πολλὰ, τὰ εἶπε ἀγαλῖα γαλῖα, γλυκὰ καὶ σεβάσμια. Τὰ χεῖλια μῆλις ἀνοίχτα ἢ γλώσσα του δὲ λαλοῦσε λαλοῦσε ὅλο μαζί τᾶσπρόμαλλο τὸ κεφαλί.

— Τὸ λοιπὸ, τί σὰς συμβουλέω; γιὰ τὴν ἔπρεπε ὅπως καὶ ἂν εἶναι νὰ φτασῇ καὶ σ' ἕνα συμπεράσμα. Ἰδοῦ. Ἄν τὴν εἶχαμε στὸ νοσοκομεῖο, δὲ θὰ παραγυρέβαμε. Ἀφοῦ εἶναι σπῆτι σὰς, ἀφοῦ τὴ νοιάξεστε σὰ...σὰ...»

— Σὴν παιδί τοῦ σπιτιοῦ, βράθησε ἡ Ἄνα. — Μάλιστα! Μάλιστα! Σὴν παιδί τοῦ σπιτιοῦ. Ὁραῖα τὸ λίτε», παρατήρησε μὲ κάπως νόημα.

— Καὶ σὴν ἀββώστη ποὺ θέλει γιαιτρεῖα», πρῶ-